

skal omtale. Man vilde altsaa lægge for Meget paa ham ved ogsaa at lade ham overtage Bestyrelsen af alle Overformynderimidlerne udenfor Kjøbenhavn. Det vilde allerede være nok, hvis det høie Thing maatte erklære sig for, at Overformynderimidlerne for Østifternes Vedkommende skulde indbrages under Kjøbenhavns Overformynderi. Jeg vilde ogsaa i den Henseende have store Betænkeligheder, men det, som det egentlig for mig kommer an paa, er at gjøre Mit til, at Thinget holder fast ved den tidligere Beslutning om to Overformynderier, det ene i Kjøbenhavn og det andet i Sjælland.

Dette var Hovedpunkterne, men der er i det hele Lovforslag mange Punkter, der knytte sig til Forudsætningen om, at der kun skulde være eet Overformynderi, Punkter, som efter min Mening kunde behøve Forandring, eller i alt Fald trænge til en nøie Undersøgelse. Jeg skal ikke her gaae videre end til at fremhæve, at, saaledes som Laanebestyrelsens Sammensætning er foreslaaet, vil det efter min Overbeviisning være fornødent, at der bliver en communal Deelagtighed ved Vedømmelsen af de Panter, der sættes. Der er to Ting, som jeg skal tillade mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, nemlig for det Første — og det er meget stærkt udtalt i Landstingsudvalgets Betænkning — at de gjældende Bestemmelser om Reglerne for Udlaan af Umyndiges Midler lade meget tilbage at ønske. Rescriptet af 7de Februar 1794 er Grundlaget derfor, og Forordningen af 7de Juni 1827 indeholder de mere udtømmende Regler — Regler, der ere af den Natur, at de ikke kunne Andet end frembyde særdeles Usikkerhed med Hensyn til Udlaanet af Umyndiges Midler; de ere af den Natur, at man meget snart burde tage fat paa at gjøre Forandring i dem. Jeg deler ganske vist Landstingsudvalgets Formening om, at dette vilde tage saa lang Tid, at man ikke burde opsætte Lovens Udkommen — naar den kunde udkomme i denne Sessjon — efter en Ordning heraf, men hvad jeg ikke kan

— og hvad jeg holder mig overbevist om, at de ærede Medlemmer af Thinget ikke ville kunne — slaae mig til Ro ved, er den Bemærkning af Udvalget, at man nok kan haabe, at da Overformynderibestyrelsen i Kjøbenhavn er saa dygtig, vil man ikke komme til at befrygte Misligheder i saa Henseende. Dette er for mig ingen Garanti; Personer forandres, Forhold forandres, og Sikkerheden skal ikke ligge i Hensynet til en for Tiden dygtig Bestyrelse; den skal have et fastere Grundlag og skal ligge i de Foranstaltninger, der igjennem Lovgivningen træffes for at sørge for, at Misligheder i den Henseende ikke forekomme. Dette var det ene Moment, men jeg sagde, at der var et dobbelt Moment, og det Andet behøver jeg kun at nævne, for at det høie Things Medlemmer kunne vide, hvilken Vægt der maa lægges derpaa. Det er den Maade, hvorpaa Taxationsforretningerne mange Gange affattes, idet Eiendommene taxeres saaledes, at de blive stillede ganske anderledes, end de i Virkeligheden fortjene at stilles, og derfor vil jeg have den communale Medvirkning. Jeg vil ganske vist, at Laanebestyrelsen skal have den afgjørende Stemme i Forbindelse med Overformynderen, men man skal gjennem de communale Myndigheder give den paalidelig Oplysning om, hvorvidt Taxationen virkelig kan anses for at svare til den Sikkerhed, som Eiendommen efter Taxationsværdien skulde være istand til at yde. Det er Laanebestyrelsen i Forbindelse med Overformynderen, der skal afgjøre Sagen. Her er nu den Regel bleven opstillet, at den benægtende Mening skal gjøre Udslaget, idet det nemlig i Lovudkastet hedder, at hvor der er Spørgsmaal om, hvorvidt og hvor Meget der kan udlaanes paa en Eiendom, er det i Tilfælde af Uenighed altid den Mening, der stemmer for det Mindste, der gaaer igjennem. Men nu vil jeg henstille til de Herrer, om det gaaer an saaledes ubetinget at lade den benægtende Mening komme til at gjøre Udslaget. Forudsætte vi, at der bliver en Overformynder i Kjøbenhavn, som er vant